

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่

Factors Influencing Personal Financial Planning Of People In Phrae Province

ปิยชนม์ อานุศาสนกุล

สาขาวิชาการเงินและการธนาคาร คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผู้รับผิดชอบบทความ

Piyachon Anusasanakul

E-mail: 6314154235@rumail.ru.ac.th

Faculty of Business Administration Program in Finance and Banking

Ramkhamhaeng University

Corresponding author

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ (2) เพื่อศึกษาการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล (3) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชาชนในจังหวัดแพร่ จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานใช้สถิติการทดสอบแบบ t-test แบบสถิติความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA) หากพบความแตกต่างจะนำไปเปรียบเทียบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธี LSD และสถิติการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 51 - 60 ปี มีสถานภาพสมรส มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 – 25,000 บาท และมีรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน 15,000 – 25,000 บาท

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า (1) ประชาชนในจังหวัดแพร่ ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน ต่างกัน ทำให้การวางแผนการเงิน โดยภาพรวมต่างกัน และประชาชน ที่มีสถานภาพ และอาชีพต่างกัน ทำให้การวางแผนการเงิน โดยภาพรวมไม่ต่างกัน (2) ปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสาร ด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน และด้านภาวะทางเศรษฐกิจ มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ โดยภาพรวม

คำสำคัญ: การวางแผนการเงิน , ประชาชนในจังหวัดแพร่

Abstract

The purpose of this study were (1) to study the financial planning of people in Phrae province (2) to study the financial planning of people in Phrae province classified by personal factors (3) to study factors that influence financial planning of people in Phrae province ,The 400 sample were drawn from people in Phrae province . Data were analyzed by using the frequency, percentage, mean, and standard deviation and collected data from questionnaires with T-Test, F-Test (One way ANOVA), if differences were found they will compared in pair by LSD and Multiple Regression Analysis.

The study indicated that the most respondent were female, aged 51 - 60 years, marriage status, received Bachelor's Degree, they ware Government official, received average monthly income of 15,000 – 25,000 bath and received average monthly expense of 15,000 – 25,000 bath

The results of hypothesis test show that (1) people in Phrae province with different sex, aged, education average monthly income and average monthly expense has different effects on financial planning whereas different status and occupation does not effects on financial planning (2) information perception ,knowledge and understanding of financial planning and economic effects on financial planning

Keyword: Financial planing, People In Phrae Province

บทนำ

ปัจจุบันปัญหาหนี้ครัวเรือนถือเป็นปัญหาสำคัญต่อเศรษฐกิจและสังคมไทย อันเป็นผลกระทบมาจากสถานการณ์วิกฤติโควิดที่ผ่านมา รวมไปถึงสภาวะเศรษฐกิจที่หดตัว ภาวะดอกเบี้ยขาขึ้น จะทำให้ภาระหนี้สินเพิ่มขึ้นอีก จากข้อมูลของธนาคารแห่งประเทศไทยพบว่า สัดส่วนหนี้ครัวเรือนต่อ GDP ของไทยในไตรมาสที่ 3 ของปี 2565 จำนวน 14.90 ล้านล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 86.8 ต่อ GDP โดยมีจำนวนหนี้เพิ่มขึ้น จำนวน 1.36 แสนล้านบาท เมื่อเทียบกับไตรมาสที่ 2 และเพิ่มขึ้นจำนวน 2.47 แสนล้านบาท เมื่อเทียบกับไตรมาสที่ 1 ซึ่งถือว่าอยู่ระดับที่สูงเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยหนี้ครัวเรือนของต่างประเทศ ทั้งกลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้ว และกลุ่มประเทศที่กำลังพัฒนา

หนี้ครัวเรือนคือหนี้ที่ประชาชนกู้ยืมจากผู้ให้กู้ สถาบันการเงิน ผู้ให้บริการนอกระบบ หรือแม้แต่คนรู้จัก เพื่อนำเงินดังกล่าวไปใช้จ่ายตามความต้องการที่แตกต่างกันไป โดยการก่อหนี้หรือการกู้ยืมเงินนั้นช่วยให้เราสามารถใช้จ่ายได้ทั้งในชีวิตประจำวัน และยามจำเป็นเกินกว่ารายได้และเงินออมที่มีอยู่ เช่น จ่ายค่าอาหารมื้อหรู แม้เงินเดือนยังไม่ออก ซื้อรถคันใหม่แม้ยังไม่มีเงินออมก้อนใหญ่ หรือจ่ายค่ารักษาพยาบาลในยามฉุกเฉิน อย่างไรก็ตามการก่อหนี้เปรียบเสมือนการนำรายได้ในอนาคตมาใช้ แม้จะทำให้เกิดการใช้จ่าย ทำให้เศรษฐกิจขยายตัวในวันนี้ แต่ในอนาคตจำเป็นต้องทยอยชำระหนี้คืนทำให้รายได้ที่หามาเหลือใช้น้อยลง และหากครัวเรือนส่วนใหญ่ในระบบเศรษฐกิจก่อหนี้มากเกินไปก็จะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจผ่านทาง (1) การบริโภคของครัวเรือนในอนาคตจะลดลง

และ (2) ความสามารถในการรองรับเหตุการณ์ไม่คาดคิดน้อยลง เช่น หากถูกเลิกจ้างหรือถูกลดค่าจ้างลง ก็อาจจะผิมนัดชำระหนี้ที่มีอยู่เดิม ซึ่งสร้างความเสี่ยงให้กับระบบสถาบันการเงินหรือผู้ให้กู้ยืม ในกรณีที่การผิมนัดชำระหนี้มีจำนวนมาก ระบบการเงินจะได้รับความเสียหายจนไม่สามารถดำเนินการได้ตามปกติและกระทบเศรษฐกิจอย่างรุนแรง ปัจจุบัน ระดับหนี้ครัวเรือนของไทยอยู่ในระดับที่น่ากังวล โดยหนี้ครัวเรือนที่เพิ่มขึ้นเกิดจากหลายสาเหตุ ได้แก่

(1) พฤติกรรมของครัวเรือน จากงานศึกษาของธนาคารแห่งประเทศไทยพบว่าครัวเรือนไทยออมน้อยเป็นหนี้สูง และเป็นหนี้นาน เนื่องจากพฤติกรรมใช้จ่ายเกินตัว ทำให้มีเงินออมน้อย เมื่อต้องการซื้อสินค้าที่มีมูลค่าสูงจึงจำเป็นต้องกู้แบบเต็มมูลค่าหรือเป็นหนี้สูง นอกจากนี้ ผู้กู้บางรายยังจำเป็นต้องยืยระยะเวลาผ่อนชำระหนี้เพื่อไม่ให้ภาระหนี้ที่ต้องชำระในแต่ละเดือนสูงจนเกินไป ทำให้เป็นหนี้ยาวนาน

(2) แรงกระตุ้นจากทั้งภาครัฐและเอกชน ที่ผ่านมามาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจของภาครัฐมักมุ่งเน้นไปที่การกระตุ้นการใช้จ่ายของภาคครัวเรือน ซึ่งบางมาตรการมีส่วนทำให้ครัวเรือนเป็นหนี้ในขณะที่ยังไม่พร้อม เช่น โครงการรถยนต์คันแรกในปี 2555 ขณะเดียวกัน ภาคเอกชนเองก็มีการออกมาตรการส่งเสริมการขายในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อทำให้ครัวเรือนตัดสินใจซื้อสินค้าและบริการได้ง่ายขึ้น ซึ่งมีส่วนทำให้ครัวเรือนเป็นหนี้เช่นกัน

(3) การส่งเสริมของสถาบันการเงิน คงปฏิเสธไม่ได้ว่าสถาบันการเงินมีการแข่งขันกันเพื่อดึงดูดให้ลูกค้าเลือกใช้บริการทางการเงินของตนเอง โดยการยื่นข้อเสนอที่เย้ายวนใจ ซึ่งอาจทำให้ครัวเรือนติดกับดักภาระหนี้ เช่น โพรโมชันผ่อน 0% หรือการให้เงินคืน (cash back) เมื่อใช้จ่ายผ่านบัตรเครดิต รวมทั้งยังมีการเจาะกลุ่มลูกค้าอายุน้อยซึ่งอาจยังไม่มีความพร้อมทางการเงิน โดยงานศึกษาของสถาบันวิจัยเศรษฐกิจ ป๋วย อึ๊งภากรณ์ พบว่า คนที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี กู้เงินเพื่อซื้อรถยนต์มากขึ้น ขณะที่จำนวนผู้กู้เพื่อซื้อบ้านหลังแรกที่อายุน้อยกว่า 35 ปี ก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน

โดยสรุป ปัญหาหนี้ครัวเรือนถือเป็นจุดเปราะบางสำคัญของระบบเศรษฐกิจการเงินไทยที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขอย่างรอบด้านโดยอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาชน เพื่อช่วยกันแก้ปัญหาหนี้ครัวเรือนอย่างยั่งยืน (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2565)

จากข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ในปี 2564 พบว่า ประชาชนในจังหวัดแพร่ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือนเท่ากับ 20,366.72 บาท รายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือนเท่ากับ 15,052.87 บาท มีหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนเท่ากับ 178,028.58 บาท มีสัดส่วนรายจ่ายต่อรายได้ต่อเดือนเท่ากับร้อยละ 73.91 และมีสัดส่วนของคนจนด้านรายจ่ายร้อยละ 9.79 ซึ่งเมื่อเทียบกับปี 2562 ที่ประชาชนมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือนเท่ากับ 21,398.36 บาท รายจ่ายเฉลี่ยต่อครัวเรือนเท่ากับ 14,822.23 บาท มีหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนเท่ากับ 180,970.43 บาท มีสัดส่วนรายจ่ายต่อรายได้ต่อเดือนเท่ากับร้อยละ 69.55 และมีสัดส่วนของคนจนด้านรายจ่ายร้อยละ 9.64 จะเห็นได้ว่าประชาชนในจังหวัดแพร่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือนลดลง มีรายจ่ายรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนต่อครัวเรือนเพิ่มขึ้น มีสัดส่วนรายจ่ายต่อรายได้ต่อเดือนที่มากขึ้น และมีสัดส่วนของคนจนด้านรายจ่ายเพิ่มขึ้น

จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าการวางแผนการเงินจึงมีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อเศรษฐกิจและสังคมไทยซึ่งมีปัญหาหนี้ครัวเรือนเป็นปัญหาสำคัญในปัจจุบัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้ในการพัฒนา ปรับปรุง วางแผน กำหนดนโยบายหรือแนวทางการให้ความรู้ทางการเงินที่เหมาะสมกับประชาชนในจังหวัดแพร่

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่
2. เพื่อศึกษาการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่

ขอบเขตงานวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีขอบเขตการวิจัย โดยผู้วิจัยได้ทำการกำหนดขอบเขตการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ ประชาชนในจังหวัดแพร่ โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 400 คน ใช้วิธีการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของ Yamane (1973) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และกำหนดค่าความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 5% จะได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 400 คน

2. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน และปัจจัยที่มีอิทธิพล ได้แก่ การรับรู้ข่าวสาร ความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนการเงิน และภาวะทางเศรษฐกิจ และมีตัวแปรตาม คือ การวางแผนทางการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ได้แก่ การวางแผนออม การวางแผนใช้จ่ายเงิน และการวางแผนหนี้สิน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่
2. เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. นำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้ในการกำหนดแนวทางการให้ความรู้แก่ประชาชนในจังหวัดแพร่ในการวางแผนการเงิน

แนวคิดและทฤษฎี

1. แนวคิดทักษะทางการเงิน

OECD (2011) ได้ให้ความหมายของทักษะทางการเงินว่า คือการตระหนัก ความรู้ ความเข้าใจ ความเชี่ยวชาญ ความชำนาญ ทักษะคิด และพฤติกรรม ในลักษณะที่มีผลให้บุคคลเกิดการตัดสินใจทางการเงินที่ดี และในที่สุดจะช่วยส่งผลให้บุคคลมีสุขภาพทางการเงินที่ดีได้ โดยแบ่งโครงสร้างการวัดทักษะทางการเงินเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ทางการเงิน ด้านพฤติกรรมทางการเงิน และด้านทักษะทางการเงิน

2. แนวคิดการวางแผนการเงิน

Hallman and Rosenbloom (2001) ได้ให้ความหมายของการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลว่าเป็น กระบวนการประเมิน สรรค์สร้าง และนำแผนการเงินของแต่ละบุคคลไปปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความสำเร็จ ตามเป้าหมายทางการเงินที่แต่ละบุคคลต้องการให้บรรลุภายใต้เงื่อนไขเฉพาะของแต่ละบุคคล ได้แก่ การวางแผนประกัน การวางแผนลงทุน การวางแผนภาษี การวางแผนเกษียณอายุ และการวางแผนมรดก

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (2553) ได้ให้ความหมายของการวางแผนการเงินส่วนบุคคลว่าเป็น กระบวนการในการประเมินและปรับปรุงเพื่อให้เกิดฐานะการเงินมั่นคงของบุคคล ด้วยการศึกษาศักยภาพทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องและการตัดสินใจของแต่ละบุคคล การวางแผนทางการเงินจะเกี่ยวข้องกับการจัดหา ใช้จ่ายในทรัพยากร “เงิน” ของบุคคล เช่น การออม การลงทุน ตามเป้าหมายของบุคคล รางวัลของการจัดการทางการเงินที่เหมาะสม คือ การยกระดับมาตรฐานการดำรงชีวิตที่สูงขึ้นและมีความมั่นคงในชีวิต

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประกายมาศ แสงทวย (2563) ศึกษาการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขา การจัดการ มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการจัดการ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่แตกต่างกันมีผลต่อการวางแผน การเงินส่วนบุคคล ส่วนด้านสถานภาพแตกต่างกันไม่มีผลต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคล ส่วนจำแนกตาม ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ พบว่า รายได้ต่อเดือน รายได้เสริมต่อเดือน และภาระหนี้สินต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีผล ต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคล

พัชรี นาเลา (2563) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของพนักงานบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศและอายุ ที่ต่างกันทำให้การวางแผนการเงินส่วนบุคคลโดย ภาพรวมไม่ต่างกัน สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และตำแหน่งงาน ที่ต่างกัน ทำให้การวางแผน การเงินส่วนบุคคลโดยภาพรวมต่างกัน ในด้านของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินนั้น ปัจจัยด้านการ รับรู้ข้อมูลข่าวสาร ปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจด้านการวางแผนการเงินและปัจจัยอื่นๆ มีอิทธิพลต่อการวางแผน การเงินส่วนบุคคลของพนักงานบริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด ส่วนปัจจัยด้านภาวะทางเศรษฐกิจไม่มีอิทธิพลต่อการ วางแผนการเงินส่วนบุคคลของพนักงานบริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด

สมบูรณ์ สารพัด, ศิริบุษ อินละคร และชไมพร ชินโชติ (2564) ศึกษาเรื่องการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของประชากรวัยทำงานในจังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ด้านเพศที่แตกต่างกัน มีประเภทการวางแผนการเงินส่วนบุคคลที่แตกต่างกันในการสร้างความมั่งคั่ง ส่วนด้านการปกป้องความมั่งคั่ง การเพิ่มพูนความมั่งคั่ง และการส่งมอบความมั่งคั่งไม่แตกต่างกัน ปัจจัยด้านอายุที่แตกต่างกันมีประเภทการวางแผนการเงินส่วนบุคคลที่แตกต่างกันในทุกด้าน ปัจจัยด้านสถานภาพสมรสที่แตกต่างกันมีประเภทการวางแผนการเงินส่วนบุคคลที่แตกต่างกันเพียงด้านเดียวคือด้านการปกป้องความมั่งคั่ง ปัจจัยด้านระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีประเภทการวางแผนการเงินส่วนบุคคลที่แตกต่างกันในทุกด้าน และปัจจัยด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีประเภทการวางแผนการเงินส่วนบุคคลที่แตกต่างกันในทุกด้าน

สิทธิชัย ลีวิวัฒน์วงศ์, วัลลพ ล้อมตะคุ, ปาลิตา คำย่น, กัญญาณัฐ ชิดชม และศุภานันท์ ติ่ง (2564) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของครูโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา จังหวัดพะเยา เขต 1 พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน ส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล ส่วนสถานภาพไม่ส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล และพบว่าปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสาร ทิศนคติทางการเงิน และภาวะทางเศรษฐกิจ ส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล

สุพิชฌาย์ ใจกันทา (2564) ศึกษาการวางแผนทางการเงินของประชาชนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ระดับการศึกษาสูงสุดและรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่ต่างกัน ทำให้การวางแผนการเงินในภาพรวมต่างกัน ส่วนเพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ รายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน และจำนวนสมาชิกในครอบครัว ทำให้การวางแผนการเงินในภาพรวมไม่ต่างกัน

สมมติฐานของการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน ต่างกัน มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสาร ด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน และด้านภาวะทางเศรษฐกิจ มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ปัจจัยส่วนบุคคล

1. เพศ
2. อายุ
3. สถานภาพ
4. ระดับการศึกษา
5. อาชีพ
6. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน
7. รายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน

ปัจจัยที่มีอิทธิพล

1. การรับรู้ข่าวสาร
2. ความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนการเงิน
3. ภาวะทางเศรษฐกิจ

ตัวแปรตาม

การวางแผนทางการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่

1. การวางแผนออม
2. การวางแผนใช้จ่ายเงิน
3. การวางแผนหนี้สิน

ระเบียบวิธีวิจัย

1. วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยแบบไม่ทดลอง (Non-Experimental Design) เป็นการวิจัยที่มีการศึกษาตามสภาพที่เป็นไปตามธรรมชาติ โดยไม่มีการจัดกระทำ หรือควบคุมตัวแปรใดๆ เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม แบบวิจัยตัดขวาง (Cross Sectional Studies) คือเป็นการเก็บข้อมูลในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่งเพียงครั้งเดียว โดยใช้เครื่องมือการวิจัยเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ

2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนในจังหวัดแพร่มีขนาดประชากรคือ 430,344 คน ผู้วิจัยจึงได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) ขนาดของกลุ่มตัวอย่างจึงได้จากการเปิดตารางหาขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Yamane เพื่อกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างเพื่อการศึกษา ซึ่งการเปิดตารางหาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จะเปิดตารางที่ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ที่ 0.05 หรือคิดเป็นค่าความคลาดเคลื่อนที่ 5%

ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% โดยผลจากการเปิดตารางขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Yamane ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน

3. เครื่องมือใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม ที่เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อนำเอาข้อมูลที่ได้หลังจากการเก็บรวบรวม มาวิเคราะห์เพื่อการตอบปัญหาการวิจัยหรือเรื่องที่ต้องการศึกษา โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษา ค้นคว้า ทบทวนวรรณกรรม แนวคิดและทฤษฎี เอกสารทางวิชาการ รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดของงานวิจัยที่แสดงให้เห็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องในครั้งนี ซึ่งการวิจัยนี้เป็นวิธีวิจัยเชิงสำรวจที่ใช้แบบสอบถามแบบปลายปิด โดยผู้วิจัยมีตัวเลือกคำตอบให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้เลือกตอบโดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นคำถามที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา และรายได้ต่อเดือน มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 7 ข้อ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพล ได้แก่ ปัจจัยด้านด้านการรับรู้ข่าวสาร ด้านความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนการเงิน และปัจจัยด้านภาวะทางเศรษฐกิจ มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 9 ข้อ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ เป็นคำถามที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนการเงิน 3 ด้าน ได้แก่ การวางแผนออม การวางแผนใช้จ่าย และการวางแผนหนี้สิน มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 16 ข้อ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้มาทำการประมวลผลด้วยการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1.1 ใช้ค่าร้อยละ (Percentage) และค่าความถี่ (Frequency) กับตัวแปรที่มีระดับการวัดเชิงกลุ่ม ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคลที่ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน

1.2 ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) กับตัวแปรที่มีระดับการวัดเชิงปริมาณ ได้แก่ ได้แก่ ปัจจัยที่มีอิทธิพล และการวางแผนการเงิน

2. สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

2.1 เพื่อศึกษาอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่จำแนกตามเพศ จะใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติการทดสอบ t-test

2.2 เพื่อศึกษาอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่จำแนกตาม อายุ อาชีพ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน จะใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ

ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) หากพบความแตกต่างจะนำไปสู่การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ LSD

2.3 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ จะใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติถดถอยพหุคูณ Multiple Regression Analysis

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามการวิจัย เรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนจังหวัดแพร่ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนจังหวัดแพร่ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุ 51 - 60 ปี มีสถานภาพสมรส มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,000 – 25,000 บาท และมีรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน 15,000 – 25,000 บาท

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงิน ของประชาชนจังหวัดแพร่ พบว่า โดยภาพรวม อยู่ในระดับความสำคัญปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนการเงิน อยู่ในระดับความสำคัญมาก ด้านการรับรู้ข่าวสาร และ ด้านภาวะทางเศรษฐกิจ อยู่ในระดับความสำคัญปานกลาง

ผลการวิเคราะห์การวางแผนการเงินของประชาชนจังหวัดแพร่ โดยภาพรวม อยู่ในระดับความสำคัญมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับสำคัญมาก โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ด้านการวางแผนหนี้สิน รองลงมาคือ การวางแผนใช้จ่าย และการวางแผนออม ตามลำดับ

ผลการเปรียบเทียบการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน สามารถสรุปการวิจัย ได้ดังนี้

1. ประชาชนในจังหวัดแพร่ ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนต่างกัน ทำให้การวางแผนการเงิน โดยภาพรวมต่างกัน
2. ประชาชนในจังหวัดแพร่ ที่มีสถานภาพ และอาชีพต่างกัน ทำให้การวางแผนการเงิน โดยภาพรวมไม่ต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ประกอบด้วย ปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสาร ด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน และด้านภาวะทางเศรษฐกิจ โดยภาพรวมและเป็นรายชั้นสามารถสรุปการวิจัย ได้ดังนี้

1. ปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสาร ด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน และด้านภาวะทางเศรษฐกิจมีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ โดยภาพรวม โดยปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจ

ในการวางแผนการเงินเป็นด้านที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ โดยภาพรวมมากที่สุด

2. ปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสาร ด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน และด้านภาวะทางเศรษฐกิจ มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ด้านการวางแผนออม โดยปัจจัยด้านภาวะทางเศรษฐกิจ มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ด้านการวางแผนออม มากที่สุด

3. ปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน และด้านภาวะทางเศรษฐกิจ มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ด้านการวางแผนใช้จ่าย โดยปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ด้านการวางแผนใช้จ่าย มากที่สุด

4. ปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ด้านการวางแผนหนี้สิน

บทสรุปและอภิปรายผล

1. ผลการศึกษาการวางแผนทางการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ โดยภาพรวมอยู่ในระดับความสำคัญมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับสำคัญมาก โดยเรียงตามลำดับดังนี้ การวางแผนหนี้สิน การวางแผนใช้จ่าย และการวางแผนออม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมบูรณ์ สารพัด, ศิริสุข อินละคร และชไมพร ชินโชติ (2564) ศึกษาเรื่องการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของประชากรวัยทำงานในจังหวัดชลบุรี พบว่า การวางแผนการเงินด้านการสร้างความมั่งคั่ง ซึ่งประกอบด้วย การวางแผนใช้จ่าย การวางแผนหนี้สิน และการวางแผนออม ประชากรวัยทำงานในจังหวัดชลบุรี ให้ความสำคัญในระดับมาก

2. ผลการศึกษาการวางแผนทางการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน สามารถสรุปได้ดังนี้

2.1 ประชาชนในจังหวัดแพร่ ที่มีเพศต่างกัน ทำให้การวางแผนการเงิน โดยภาพรวมต่างกัน แสดงว่าเพศมีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า เพศที่ต่างกันจะมีแนวคิดในการวางแผนทางการเงินที่ต่างกัน โดยเพศหญิงมีวินัยในการใช้จ่ายเงินมากกว่าเพศชาย ส่วนเพศชายจะมีความกล้าในการตัดสินใจเสี่ยงในการลงทุนมากกว่าเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประกายมาศ แสงทวย (2563) ศึกษาการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการจัดการ มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า เพศที่แตกต่างกันมีผลต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคล ของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการจัดการ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ทางด้านการออมและการลงทุน โดยเพศชายมีการวางแผนการออมและการลงทุนมากกว่าเพศหญิง

2.2 ประชาชนในจังหวัดแพร่ ที่มีอายุต่างกัน ทำให้การวางแผนการเงิน โดยภาพรวมต่างกัน แสดงว่าอายุมีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ช่วงอายุที่ต่างกันจะมี

แนวคิดในการวางแผนการเงินที่ต่างกัน เช่นช่วงอายุต่ำกว่า 30 ปี กับช่วงอายุ 61 ปี ขึ้นไป จะมีมุมมองในการวางแผนการเงินที่ต่างกัน เนื่องจากคนในแต่ละช่วงอายุ มักจะมีเรื่องให้มุ่งเน้น หรือให้ความสำคัญที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรภายมาศ แสงทวย (2563) ศึกษาการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการจัดการ มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า อายุที่แตกต่างกันมีผลต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคลแตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีอายุ 20 - 30 ปี และอายุ 31 - 40 ปี มีการวางแผนมรดกแตกต่างจากกลุ่มอายุ 41 -50 ปี ซึ่งมีการวางแผนมรดกมากกว่าช่วงวัยที่มีอายุน้อย

2.3 ประชาชนในจังหวัดแพร่ ที่มีสถานภาพต่างกัน ทำให้การวางแผนการเงิน โดยภาพรวมไม่ต่างกัน แสดงว่าสถานภาพไม่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ปัจจุบันไม่ว่าจะมีสถานภาพใดต่างมีความรู้ในการวางแผนการเงินในพื้นฐาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรภายมาศ แสงทวย (2563) ศึกษาการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการจัดการ มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า สถานภาพแตกต่างกันไม่มีผลต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการจัดการ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2.4 ประชาชนในจังหวัดแพร่ ที่มีระดับการศึกษา ต่างกัน ทำให้การวางแผนการเงิน โดยภาพรวมต่างกัน แสดงว่าระดับการศึกษา มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า เมื่อมีระดับการศึกษาที่สูงขึ้นทำให้มีความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงินมากขึ้น ทำให้มีการวางแผนการเงินที่แตกต่างกันไปตามระดับความรู้ความเข้าใจที่มี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพิชฌาย์ ใจกันทา (2564) ศึกษาการวางแผนทางการเงินของประชาชนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าระดับการศึกษาสูงสุด ทำให้การวางแผนการเงินในภาพรวมต่างกัน เนื่องจากผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงขึ้น จะมีความรู้ความเข้าใจ ทักษะ และพฤติกรรมในการวางแผนการเงินต่างกัน อันเนื่องมาจากการศึกษาเรื่องการวางแผนการเงินที่แตกต่างกันไปในแต่ละระดับการศึกษา

2.5 ประชาชนในจังหวัดแพร่ ที่มีอาชีพ ต่างกัน ทำให้การวางแผนการเงิน โดยภาพรวมไม่ต่างกัน แสดงว่าอาชีพ ไม่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ไม่ว่าจะมีความรู้ใดต่างก็มีความรู้ในการวางแผนการเงินในพื้นฐาน และให้ความสำคัญกับการวางแผนการเงิน เช่นเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพิชฌาย์ ใจกันทา (2564) ศึกษาการวางแผนทางการเงินของประชาชนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า สถานภาพทำให้การวางแผนการเงิน ในภาพรวมไม่ต่างกัน เนื่องจากประชาชนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร ไม่ว่าจะมีความรู้เรื่องการวางแผนทางการเงินเบื้องต้น

2.6 ประชาชนในจังหวัดแพร่ ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกัน ทำให้การวางแผนการเงิน โดยภาพรวมต่างกัน แสดงว่ารายได้เฉลี่ยต่อเดือน มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า เมื่อรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกัน จะทำให้มีการวางแผนทางการเงินที่ต่างกัน เนื่องจากผู้ที่มีรายได้สูงสามารถมีทางเลือกในการจัดสรรรายได้ที่มากกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำ ไม่จำเป็นการออมหรือการใช้จ่าย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพิชฌาย์ ใจกันทา (2564) ศึกษาการวางแผนทางการเงินของประชาชนวัยทำงานในเขต

กรุงเทพมหานคร พบว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกัน ทำให้การวางแผนการเงินของประชาชนวัยทำงานในเขต กรุงเทพมหานคร ในภาพรวมต่างกัน เนื่องจาก ผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกัน จะมี วิธีการจัดสรรรายได้ และวางแผนทางการเงินในรูปแบบที่ต่างกัน

2.7 ประชาชนในจังหวัดแพร่ ที่มีรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนต่างกัน ทำให้การวางแผนการเงิน โดยภาพรวม ต่างกัน แสดงว่ารายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ผู้วิจัยมีความคิดเห็น ผู้ที่มีรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนเยอะอาจจะต้องมีการวางแผนการเงินที่รัดกุม และมีวินัยมากกว่าผู้ที่มีรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือนต่ำ เพื่อให้เหมาะสมและครอบคลุมกับรายได้ที่ได้รับในแต่ละเดือน จึงทำให้มีการวางแผนการเงินในรูปแบบที่ต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สิทธิชัย ลีวิวัฒน์วงศ์, วัลลพ ล้อมตะคุ, ปาลิตา คำย่น, กัญญาณัฐ ชิตชม และศุภานันท์ ตั้ง (2564) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของครูโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จังหวัดพะเยา เขต 1 พบว่า รายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน ส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของครูโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จังหวัดพะเยา เขต 1

3. ผลการศึกษาศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่สามารถสรุปได้ดังนี้

3.1 ปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสาร มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า ประชาชนในจังหวัดแพร่ให้ความสำคัญกับการรับรู้ข่าวสาร โดยภาพรวมในระดับปานกลาง แต่ให้ความสำคัญกับการติดตามข่าวสารการวางแผนเงินจากสื่อต่างๆ ในระดับมาก เนื่องจากปัจจุบันข่าวสารเกี่ยวกับการวางแผนการเงินตามโซเชียลมีเดีย เช่น เพจแนะนำการวางแผนการเงิน มีผู้ให้ความสนใจและติดตามเป็นจำนวนมาก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพัชรี นาเลา (2563) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของพนักงานบริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด พบว่า ปัจจัยด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารมีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของพนักงานบริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด

3.2 ปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า ประชาชนในจังหวัดแพร่ให้ความสำคัญกับความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน โดยภาพรวมในระดับมาก เนื่องจากบุคคลจะต้องมีความรู้ในการวางแผนการเงินในพื้นฐาน รวมถึงต้องมีความรู้ในการนำแผนการเงินนั้นไปปฏิบัติ จึงจะสามารถทำให้แผนการเงินที่วางไว้นั้นเกิดผลลัพธ์ได้จริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พัทธวี นาเลา (2563) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของพนักงานบริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด พบว่า ปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของพนักงานบริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด เนื่องจากเมื่อบุคคลมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนการเงินแล้วสามารถนำความรู้ดังกล่าวไปปฏิบัติให้เกิดประโยชน์

3.3 ปัจจัยด้านภาวะทางเศรษฐกิจ มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า ประชาชนในจังหวัดแพร่ให้ความสำคัญกับภาวะเศรษฐกิจ โดยภาพรวมในระดับปานกลาง เนื่องจากภาวะทางเศรษฐกิจ เช่น หากเศรษฐกิจไม่ดี ประชาชนจะมีความระมัดระวังในการใช้จ่ายเงินมากขึ้น การ

เพิ่มขึ้นของอัตราดอกเบี้ย จะส่งผลกระทบต่อผู้ที่มีภาระหนี้สินมากยิ่งขึ้น ดังนั้นประชาชนจึงต้องมีการวางแผนการเงินให้เหมาะสมกับภาวะเศรษฐกิจในช่วงนั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสิทธิชัยลีวีวัฒนวงศ์, วัลลพ ล้อมตะคุ, ปาลิตา คำยัน, ภัฏญญาณัฐ ชิดชม และศุภานันท์ ตัง (2564) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของครูโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จังหวัดพะเยา เขต 1 พบว่า ปัจจัยภาวะทางเศรษฐกิจส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของครูโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จังหวัดพะเยา เขต 1

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะในการวิจัย เพื่อใช้ให้เป็นข้อมูลพื้นฐาน และเป็นประโยชน์แก่หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการเงิน ในการกำหนดนโยบายและแนวทางการให้ความรู้เกี่ยวกับการวางแผนการเงินให้แก่ประชาชนในจังหวัดแพร่ ดังต่อไปนี้

ปัจจัยส่วนบุคคล

จากผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ พบว่า ประชาชนในจังหวัดแพร่ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน ต่างกัน ทำให้การวางแผนการเงิน โดยภาพรวมต่างกัน ดังนั้นหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการเงิน ควรมีนโยบายและแนวทางการให้ความรู้ที่ครอบคลุม มีความน่าสนใจ สามารถเข้าถึงประชาชนได้ทุกเพศทุกวัย เข้าใจได้ง่ายต่อทุกระดับการศึกษา และเหมาะสมกับรายได้และรายจ่ายของประชาชนในทุกระดับ

ปัจจัยที่มีอิทธิพล

จากผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ พบว่า ปัจจัยด้านการรับรู้ข่าวสาร ด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงิน และด้านภาวะทางเศรษฐกิจ มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในจังหวัดแพร่ โดยปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนการเงินมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก และเป็นด้านที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงิน โดยภาพรวมมากที่สุด และเมื่อพิจารณาจากรายด้านจะเห็นได้ว่าปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจในการวางแผนการเงินมีอิทธิพลต่อการวางแผนใช้จ่าย และการวางแผนหนี้สินมากที่สุด ดังนั้น หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และสถาบันการเงิน จึงควรให้ความสำคัญกับการเพิ่มความรู้ความเข้าใจทางการวางแผนการเงินให้กับประชาชนในจังหวัดแพร่ โดยการส่งเสริมให้ประชาชนได้รับความรู้ ความเข้าใจด้านการวางแผนการเงิน เข้าถึงองค์ความรู้ สามารถพัฒนาทักษะทางการเงิน เพื่อสร้างความมั่นคงทางการเงินได้ในระยะยาว ซึ่งจะทำให้ประชาชนในจังหวัดแพร่มีการวางแผนทางการเงินและการตัดสินใจทางการเงินที่ดี มีพฤติกรรมทางการเงินที่เหมาะสม ซึ่งในที่สุดจะส่งผลให้ประชาชนมีสุขภาพทางการเงินที่ดี มีความมั่นคงในชีวิต รวมถึงอาจช่วยเพิ่มรายได้เฉลี่ยต่อเดือนและลดรายจ่ายเฉลี่ยต่อเดือน และจะทำให้ปัญหาหนี้สินในครัวเรือนที่เป็นปัญหาใหญ่ของประเทศได้รับการแก้ไขอย่างจริงจังและยั่งยืน

ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการวางแผนทางการเงินในด้านอื่นๆ เช่นการวางแผนลงทุน การวางแผนมรดก การวางแผนภาษี เพื่อให้งานวิจัยมีความครอบคลุม สามารถนำมากำหนดนโยบายและแนวทางการให้ความรู้ที่หลากหลาย และเหมาะสมยิ่งขึ้น

2. การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะประชาชนในจังหวัดแพร่เท่านั้น ในการวิจัย ครั้งต่อไปควรมีการขยายขอบเขตการศึกษาให้กว้างและครอบคลุมมากขึ้น เช่น การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินของประชาชนในภาคเหนือ หรือจะเป็นการศึกษาจากประชาชนทั่วประเทศ เพื่อให้ข้อมูลที่ได้รับมีความหลากหลายมากขึ้น

3. การศึกษาครั้งนี้มีการใช้การสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ ในการศึกษาครั้งต่อไปอาจใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจงเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงกับกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการ หรือใช้การสุ่มตัวอย่างแบบโควตา เพื่อกำหนดสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง

เอกสารอ้างอิง

ประกายมาศ แสงทวย. (2563). การวางแผนการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยรามคำแหง. การค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

พัชรี นาเลา (2563). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของพนักงานบริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด. การค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สมบุญธน์ สารพัด, ศิรินุช อินละคร และชไมพร ชินโชติ. (2564). การวางแผนการเงินส่วนบุคคลของประชากรวัยทำงานในจังหวัดชลบุรี. *Journal of Roi Kaensarn Academi* , 7(3) , 218-234 , สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2566, จาก <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/JRKSa/article/view/252661>

สิทธิชัย ลีวิวัฒน์วงศ์, วัลลพ ล้อมตะคุ, ปาลิตา คำยัน, กัญญาณัฐ ชิดชม และศุภานันท์ ตั้ง. (2564). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการวางแผนการเงินส่วนบุคคลของครูโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา จังหวัดพะเยา เขต 1. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม* , 41(2) , 103-111 , สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2566, จาก <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/humsujournal/article/view/253078>

สุพิชฌาย์ ใจกันทา (2564). การวางแผนการเงินของประชาชนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร. การค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย. (2553) *หลักสูตรการวางแผนการเงิน*. สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2566, จาก <https://weblink.set.or.th/dat/setbooks/e-book/88.pdf>

ธนาคารแห่งประเทศไทย. (ม.ป.ป). *เงินให้กู้ยืมแก่ภาคครัวเรือน*. สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2566, จาก https://www.bot.or.th/App/BTWS_STAT/statistics/BOTWEBSTAT.aspx?reportID=775&language=TH

ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2556). รายงานผลการสำรวจทักษะทางการเงินของไทย ปี 2556. สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2566, จาก <https://www.1213.or.th/th/aboutfcc/knownfcc/Documents/2013%20ThaiFLSurvey.pdf>.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (ม.ป.ป). สถิติรายได้และรายจ่ายของครัวเรือน , สืบค้นเมื่อ 28 มกราคม 2566 , จาก <http://statbbi.nso.go.th/staticreport/page/sector/th/08.aspx>

Hallman and Rosenbloom. (2001). *Personal Financial Planning* (7th ed.). New York: McGraw-Hill